

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om fiksering og aftrapning af den primær- og amtskommunale grundskyld [af Mimi Jakobsen (CD) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 29. Fremsat 4/11 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Da dette er en genfremsættelse af et lovforslag fra centrum-demokraterne, må jeg gå ud fra, at hr. Lindinger fra i dag har taget sin medforslagsstillingsret til dette forslag tilbage, idet jeg har forstået, at hr. Lindinger ikke mere repræsenterer CD.

Centrum-demokraternes forslag om efterhånden at afskaffe grundskylden har vi som sagt set nogle gange før. Når man overvejer at nedsætte eller afskaffe grundskylden, må det erindres, at kommunerne kun har to væsentlige udskrivningsgrundlag, nemlig indkomsterne og grundværdierne, og jo mindre man udskriver på det ene grundlag, jo mere må man udskrive på det andet.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at kommuner og amtskommuner i 1978 tilsammen har budgetteret med et grundskyldprovenu på ca. 3,8 mia kr. eller 3.800 mill. kr. for at sige det tydeligere. Det er altså ganske betydelige beløb, der efterhånden må udskrives yderligere i kommunal indkomstskat, såfremt centrum-demokraternes forslag blev gennemført. Tænkte man sig, at der ikke blev udskrevet grundskyld i 1978, ville den gennemsnitlige kommunale udskrivningsprocent stige fra 16,7 til 17,5, og for amtskommunernes

vedkommende ville udskrivningsprocenten stige fra 6,4 til 7,8. Der ville altså for amtskommunernes vedkommende blive tale om en stigning i udskrivningen på ikke mindre end 22 pct. Det er en gennemsnitsberegning; det vil selvfølgelig blive mere i de amtskommuner, hvor man har større andel i grundskyldprovenuet.

Jeg finder fortsat, kommunerne bør bevare begge udskrivningsgrundlag såvel som den traditionelle adgang til selv at fordele udskrivningen på indkomst og grundværdi. For så vidt angår den bekymring, der er givet udtryk for i bemærkningerne til lovforslaget, nemlig at grundskatterne må forventes at blive en stor belastning for ældre husejere med beskedne indtægter, vil jeg blot henvise til den adgang, der er efter den såkaldte parcelhuslov – det er den, som den nuværende formand for CD, hr. Erhard Jakobsen, i sin tid stillede forslag om og fik gennemført – til at lade ejendomsskatterne indefryse i ejendommen. Det var altså dengang et godt initiativ fra den nuværende formand for CD.

Der henvises også i bemærkningerne til en forskel i beskatningen af industrivirksomheder og landbrugsbedrifter. Man må dog her ikke glemme, at al den jord, som fabrikker o. lign. ligger på, og som kan være højt vurderet, må betale grundskyld som alle andre ejendomme, herunder landbrugsejendomme. Dertil kommer, at fabrikker og andre erhvervsvirksomheder i modsætning til landbrugsejendomme kan pålignes dækningsafgift af bygningsværdien, undertiden med ret betydelige beløb.

Jeg kan således ikke tilslutte mig de betragtninger, der ligger bag forslaget, og kan ikke tilsige nogen velvilje til at gennemføre forslaget.

Karl Nielsen (S):

Beslutningsforslaget fra CD om fiksering og aftrapning af den primære og amtskommunale grundskyld er jo en genfremsættelse og dermed en gammel kending. Lignende forslag har været fremme her tidligere fra CDs side og er blevet afvist af et flertal her i tinget. Derfor betragter vi dette forslag som et paradeforslag, idet vi også denne gang er sikre på, at der ikke findes et flertal, som kan gå ind for et sådant forslag.

[Karl Nielsen]

På den anden side er vi sådan set taknemlige for, at CD – og måske er der et par borgerlige partier, der er enige med CDerne – fortæller befolkningen her forud for kommunalvalget, at hvis man får magt, som man har agt, vil de personlige skatter til amter og kommuner stige med ca. 3 mia kr., for det er jo den beløbstørrelse, det drejer sig om. Ganske vist sker denne omflytning ikke fra den ene dag til den anden, men målet for CD er, at vi skal have større personlige skatter, idet grundskatterne skal fjernes.

Ligeledes vil en afskaffelse af jordskatterne bære ved til det inflationsbål, der hedder jord og fast ejendom. Vi mener, man skal gå den modsatte vej, og at det, der er behov for, er, at vi begrænser prisstigningerne på jord og fast ejendom.

Af disse og flere grunde afviser socialdemokratiet forslaget.

Maisted (FP):

Vi er enige med centrum-demokraterne i, at skattetrykket er for højt, men vi er ikke enige i, at dette er vejen til at løse problemerne. Som det vistnok er bekendt, går vi ind for at afvikle indkomstskatten, men man kan ikke afvikle indkomstskatten ved at fastholde en afvikling af ejendomsskatterne samtidig. Hvis man så tager i betragtning, at centrum-demokraterne ikke ønsker at lave besparelser på den offentlige sektor, der giver dækning for et beløb, der svarer til de her omtalte 3,8 mia kr., kan vi, hvor mærkeligt det end måtte lyde, fuldt tilslutte os indenrigsministerens bemærkninger og må derfor afvise forslaget.

Aksel Pedersen (V):

Vor primære opfattelse i venstre om grundskyld er jo, at den virker som en produktionsomkostning, og at den derfor skal væk. Derfor kan vi også give tilslutning til en hurtig fjernelse ikke mindst af den amtskommunale grundskyld.

Hvad angår den kommunale grundskyld, er der i det mindste et område omkring fritidsboligen, hvor vi skal have en anden form for beskatning, inden venstre finder, det er rimeligt at gå ind for fjernelse af den kommunale grundskyld.

Det er jo i øvrigt sådan, at grundskatter er et led i hele formuebeskatningen, og jeg synes, at vi i alt for ringe grad anskuer de ting sammen. Der burde nok i langt højere grad ske en samlet vurdering af formuebeskatningen, i det mindste burde den ligge et andet sted end som en omkostning.

Men når vi nu er ved den amtskommunale beskatning, vil jeg meget gerne høre ministeren fortælle os, med hvilken promise han regner med at vi skal arbejde i 1978–79. Hvis det er 20 promise, vil det få ret så voldsomme konsekvenser for boligudlejningen. Derfor er jeg ikke særlig glad ved de tal, ministeren kom med i provenuberegningen. For det er jo kun den ene side, ministeren nævnte dér; ministeren glemmer jo, at der kan komme en masse tilskud til de boligtilskudssøgende, som skal modregnes i de penge, der går ind i de amtskommunale og de kommunale grundskatter. Det er jo ikke bare de almennyttige boliger og udlejningsboligerne, der alene kommer til at bære det, men enfamilieshusene vil blive ret så stærkt ramt. Det vil jo blive sådan, at de, der har de små indkomster, vil komme i særdeles store vanskeligheder, fordi grundskatter jo vender den tunge ende nedad.

Når jeg siger dette, er det ikke mindst, fordi nogle socialdemokratiske ministre har afvist, at man holder tingene tilbage af hensyn til kommunevalget. Jeg synes, det ville være ganske rart, om ministeren kunne svare i det mindste på dette spørgsmål nu.

Grove (KF):

Alle kender jo nok det konservative folkepartis synspunkter på dette område. Vi er ikke tilhængere af de afgifter, vi har haft på produktionsjord, og når jeg siger produktionsjord, mener jeg såvel landbrugsjord som den jord, vores industrier ligger på. Vi mener, den afgift, vi har her, virker konkurrenceforvridende over for udlandet.

Men det er intet imod de uheldige virkninger, som ville opstå, hvis vi skal tro på det, økonomiministeren var fremme med i lørdags i Ekstra Bladet. Her tager han igen traverne frem fra august om en værdistigningsafgift. Dengang ville man lægge en afgift på ca. 4 pct. på de sidste 50 pct. af stigningen, og denne afgift ville indbringe en stor skat til staten. Det er korrekt, men denne afgift ville

[Grove]

samtidig falde meget skævt over landet. Den ville principielt først og fremmest falde i provinsen; man kan næsten sige, at en sådan værdistigningsafgift ville ophæve den egnsudvikling, vi har været fælles om at gennemføre her i folketinget.

Jeg synes, at man i det hele taget ikke tænker meget på, at fast ejendom og formue er hårdt beskattet i forvejen. I dag er det jo sådan, at en mand betaler formueskat af en formue, han egentlig ikke har, for den ville blive konfiskeret af staten, hvis han solgte sin ejendom. Er det egentlig rimeligt, at man betaler skat af en fiktiv formue?

Hvis den værdistigningsafgift blev gennemført, ville den, efter de regler, der var fremme i juli-august måned, i min kommune betyde næsten lige så meget, som kommuneskatten betyder. Så må vi sige til socialdemokratiet, at det er da meget pænt af økonomiministeren at komme frem med disse tanker inden kommunevalget om, at man vil lave en yderligere beskatning ude i de små kommuner, der kommer til at svare til kommunebeskatningen i øjeblikket, hvis man gennemfører de tanker, som man var fremme med i sommer.

Jeg tror ikke, man kan tage dette område ud alene, det hænger også sammen med spørgsmålet om kontantvurdering og med, hvilken promise der skal betales til næste år. Nu har venstre jo stillet spørgsmål herom; jeg er spændt på at høre svaret fra indenrigsministeren.

Margit Hansen (DKP):

Centrum-demokraternes forslag kan vi ikke medvirke til en gennemførelse af. Det sigter efter vor opfattelse for ensidigt mod at lette byrderne for en befolkningsgruppe, som man i forvejen må karakterisere som værende begunstiget, idet den gennem skattelovgivningen har mulighed for fradrag, således at grundskylden ikke slår igennem fuldt ud for den.

For kommunerne vil forslaget betyde, at en indtægtskilde forsvinder, og hvor skal kommunerne så finde midler? De må, som andre talere allerede har peget på det, hente penge via personskatterne, via kommuneskatten til anlægsvirksomhed og til drift, og det er vel ikke netop den måde, folket ønsker at blive ønsket godt nytår på.

Forslaget vil endvidere betyde, at industri- og andre former for erhvervsgrunde fritages for ydelser, og dér vil altså igen opstå et slip hos kommunerne, som vil gøre det nødvendigt for dem at hente pengene hos den almindelige borger, den almindelige lønmodtager. Det har som tidligere nævnt nogle ting til følge, og der skal her bare føjes til, at det er så meget desto mere urimeligt, som kapitalgevinster ikke beskattes på linje med almindelige lønmodtagerindkomster.

Vi synes altså alt i alt ikke om det fremsatte forslag, men vi erkender, at stigninger på jord og fast ejendom har nået et punkt, hvor der bør gribes ind fra samfundets og fra folketingets side. Jeg har ligesom den foregående taler set, at økonomiminister Per Hækkerup har meddelt offentligheden, at han går svanger med forslag om at inddrage mellem 100 og 130 mia. kr. af værdistigningerne på jord og fast ejendom, hvilket skulle være den reelle stigning mellem 15. og 16. alm. vurdering. Det kan selvfølgelig være, at det pågældende blad, Ekstra Bladet, har misforstået ministeren, men jeg synes alligevel, at oplysningerne er så interessante, at jeg vil spørge økonomiministeren, om han ikke allerede nu vil løfte sløret for, hvordan han mere præcist vil nå frem til dette resultat.

Jeg skal i denne forbindelse erindre om, at den kommunistiske gruppe allerede har fremsat et forslag, nemlig lovforslag nr. L 22 om tinglysning af kapitalværdistigninger på jord og faste ejendomme som offentlig prioritet. Virkningerne heraf – og jeg skal tillade mig at citere fra bemærkningerne til dette lovforslag – er, »at man ikke længere kan belåne kapitalgevinster, som er opstået uden arbejdsindsats, idet disse nu bliver fastlåst som en offentlig prioritet og dermed hindrer belåning på det private pengemarked.« Videre hedder det: »De stærkt accelererende værdistigninger er løbende blevet belånt og frigjort ved handel. De realiserede penge er kastet ud i forbruget og har været den væsentligste faktor til skabelsen af underskuddet på betalingsbalancen. Samtidig har rentefradragsreglen yderligere begunstiget belåningen af værdistigningerne, og hele denne udvikling har forstærket inflationen.«

Vi mener, det er over for nogle af disse ting, det offentlige, altså folketinget, bør gribe ind, og måske skulle centrumdemokraterne lytte til en af deres udbrydere.

[Margit Hansen]

Hr. Lindinger har, så vidt jeg er underrettet, netop på et pressemøde udtalt, at han vil støtte forslag om indefrysning af kapitalværdistigninger. Hr. Lindinger har altså tilegnet sig noget gennem sin tid i folketinget, og skulle fornuften smitte af på det forladte partis medlemmer, synes situationen slet ikke at være så gal endda.

Ole Olsen (SF):

Da mit partis ordfører i denne sag er forhindret i at være til stede, har jeg lovet at fremkomme med nogle bemærkninger. Det er jo en genfremsættelse, og jeg synes egentlig ikke, det skulle tages så forfærdelig højtideligt, så jeg vil ikke som fru Margit Hansen, selv om det måske var fristende, gå ind i en almindelig debat om problemer med hensyn til jordpriserne; jeg synes ikke, forslaget fortjener det.

Det er en selvfølge, at SF afviser dette forslag. Vi vil snarere gå den modsatte vej og ophæve de begrænsninger, der for øjeblikket er på kommunernes og amtskommunernes adgang til at udskrive grundskatter.

Det er, som det blev sagt af den socialdemokratiske ordfører, som jeg er fuldstændig enig med, et propagandaforslag. Det er et led i CDs fortvivlede konkurrence med andre borgerlige partier i at fremtræde mest muligt parcelhusvenligt. Den konkurrence må de da godt have lov til at drive for min skyld; jeg skal nøjes med at fastslå, at man godt kunne have skånet tinget for at komme med det en gang til. Men nu er det altså fremkommet, og så får det vel den behandling, som det fortjener, i udvalget og her i salen. Så kan vi selvfølgelig få det stemt ned én gang til, og det kan vi gøre, lige så tit det skal være, men jeg håber, det er sidste gang, vi ser det fra CDs side.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte centrum-demokraternes forslag. Der har været talt om, at det er et forslag, der er venligt over for parcelhusejerne. Enhver, der gider gennemregne virkningerne af forslaget, vil opleve, at det er lige det modsatte. Det vil være en fordel for parcelhusejere, der har en indkomst på blot 60.000 kr. og dermed den sædvanlige fradragsret, at få ejendomsskatter, for kommunerne har jo det princip, at de

ikke overbudgetterer, men kun opkræver de nødvendige skatter. De kan opkræves over indkomstskatte, eller de kan opkræves blandet over indkomstskatte og grundskatter. Og netop for parcelhusejerne vil det betyde, at de kommer til at betale mere i skat end ved en blandet opkrævning af skatterne. Det er, som indenrigsministeren også gjorde opmærksom på før, et forslag, der først og fremmest vil medføre en stigning i indkomstskatte.

Der er andre grupper, der ville have fordel af, at vi afskaffede grundskatterne, og det er først og fremmest pensionister. Men pensionisterne bør hjælpes på anden vis, de bør hjælpes ved, at vi gennemfører bedre regler for indefrysning af grundskatterne.

Når jeg har sagt disse ting, rejser sig naturligvis det spørgsmål: ja men hvem kommer så til at betale? Det gør naturligvis landbruget og de øvrige erhverv; landbruget betaler ca. 30 pct. af de samlede grundskatter. Så kan man sige: nå ja, men så kan vi jo gennemføre det af hensyn til landbruget. Ja, det kan vi, hvis vi vil fortsætte den nedgangslinje, der har været for dansk landbrug. For det er lige så klart, at hvis vi letter grundskatterne, vil vi forhindre det nødvendige generatonskifte. Enhver, der kender til landbrug, ved, at det, der sker, når en ældre landmand sælger sit landbrug og lader en yngre komme til, er, at der sker en stærk forøgelse af produktionen. Ved at nedsætte grundskatterne for dansk landbrug vil vi forlænge den tid, hvor man med udbytte kan drive et ineffektivt landbrug i Danmark. Derfor må man set ud fra alle synspunkter være modstander af CDs forslag, og jeg håber, at det er sidste gang – i hvert fald i lang tid – at vi skal spille tid med den slags uigennemtænkte forslag.

(Kort bemærkning).

Aksel Pedersen (V):

Jeg skal lade være med at gå stærkt ind på de gevaldige beregninger, hr. Bernhard Baunsgaard kan lave om, hvordan landbruget vil begå sig bedre med højere grundskatter; det er jo ganske ejendommeligt, at man i Holland går den modsatte vej og får landbruget til at gå godt dernede. Men vi må nok i det mindste erkende, at hvis teorien om, at

[Aksel Pedersen]

høje grundskatter giver lave ejendomspriser, skulle holde, skulle steder som Albertslund og Hanstholm have specielt lave boligpriser, og det har de tilfældigvis ikke.

Det, der får mig herop, er i højere grad den dejlige bemærkning om, at når blot man har 60.000 kr. i indkomst, tjener man penge på at få opkrævet høje grundskatter. Det er rigtigt, hvis vi tager det isoleret, men hvis staten opdager, at alle går ind for høje grundskatter, vil statens provenu falde, og så er det da helt sikkert, at staten vil forsøge at inddrive større beløb ad anden vej; så det bliver kun en meget kort varme, som dren-gen sagde.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Af hensyn til diskussionen ville det nok være praktisk, om alle medlemmer havde adgang til at læse alle udvalgs spørgsmål og svar, i denne forbindelse de beregninger, som indenrigsministeriet har foretaget over, hvordan grundskatterne rammer parcelhusejerne. Jeg skal ikke gentage det, for selvfølgelig er mit referat rigtigt.

Jeg skal kun om landbruget sige, at det er klart, at dansk landbrug, hvis vi letter det sådan, at det bliver en god forretning at drive et ineffektivt landbrug – og det vil først og fremmest sige kornlandbrug – altså hvis vi letter forholdene sådan, at dette ineffektive landbrug får bedre kår, ja, så fortsætter det, og så må vi se os blive skubbet endnu længere tilbage i forhold til Holland, der jo som bekendt har en ganske anden måde at ordne sit landbrug på, bl. a. med forpagtning og ikke selveje.

(Kort bemærkning).

Aksel Pedersen (V):

Det vil altså sige, at hr. Bernhard Baunsgaard mener, at jo hårdere man belaster landbruget med faste udgifter, jo bedre bliver det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu kan jeg jo selvfølgelig svare, ligesom Jens Busk sagde i sin tid, da han fik et lig-

nende modindlæg, nemlig at i så tilfælde var han nødt til at benægte fakta. Men jeg skal prøve at gøre det sådan, at man forstår det, i hvert fald de, der ønsker at forstå det.

Alle ved, at det at producere dyriske produkter giver en bedre samfundsmæssig udnyttelse, skaber mere arbejde, mere valuta; den unge mand er interesseret i den store produktion og dermed de store indtægter, og i de store indtægter er der plads til fradrage-ne. Derfor vil det for det danske samfund og for alle i det lange løb være en god idé at fastholde store grundskatter, for dermed falder jordpriserne.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundet må afvise dette forslag.

For det første fordi det fører til en forøgelse af indkomstbeskatningen.

For det andet, fordi det fører til en forøgelse af jordpriserne. Nu nævnte hr. Aksel Pedersen Albertslund og Hanstholm, hvortil må siges, at så længe man har en indkomstbeskatning af den størrelsesorden, som vi har, tager folk selvfølgelig hensyn ikke bare til grundskyldpromillerne, men også til udskrivningsprocenterne. Ser man derimod på industrijorden, er der en klar tendens til, at priserne falder dér, hvor grundskylden er høj, og stiger, hvor den er lav. Endelig kan man henvise til, at da grundstigningsskylden blev fjernet i sin tid, steg jordpriserne raketagtigt.

For det tredje er vi imod forslaget, fordi det skaber større social ulighed. Det er jo sådan, at for de aller-allerfleste erhvervsaktive vil det være en enorm fordel at have højere grundskyld og lavere indkomstskat. Det virker altså modsat det, hr. Aksel Pedersen forsøgte at give indtryk af.

For det fjerde betyder forslaget, hvis det blev gennemført, hvad der altså heldigvis ikke er udsigt til at det bliver, at jordspekulationen vil få endnu mere favorable vilkår, end den allerede har i dag.

For det femte vil forslaget også som følge deraf give større inflation, større tilbøjelighed til at anbringe pengene passivt i jord og fast ejendom i stedet for i arbejdspladsskabende investeringer, og det er jo ikke just den udvikling, vi har særligt behov for, mildt sagt.

For det sjette vil forslaget også af den grund være erhvervsfjendtligt, fordi det alt

[Ib Christensen]

andet lige vil betyde en højere rente. Når det er sådan, at erhvervslivet må konkurrere med passiv pengeanbringelse i jord og fast ejendom om opsparing, fører det alt andet lige til en højere rente, og en højere rente er jo heller ikke noget, vi har brug for.

Endelig for det syvende betyder et sådant forslag, at der lægges gift for enhver frivillig indkomstilbageholdenhed også blandt lønmodtagere, der gennem deres organisationer har krævet indgreb på dette område for at være med til en tilbageholdenhed i lønkravene.

Om landbrugets problem siger forslaget, at der skal der ske en hurtigere afvikling. Man har altså ikke sans for, at også andre erhverv end landbruget anvender jord til produktionsformål, at også andre erhverv har brug f. eks. for beliggenhedsværdier. Man har denne tåbelige teori om, at der findes noget særligt, der hedder produktionsjord. Ethvert erhverv har i større eller mindre omfang brug for jord for at kunne eksistere; jeg kender ikke noget frit i luften svævende erhverv.

Dertil kommer videre, at det er klart, at enhver lempelse i jordbeskatningen betyder, at generationsskiftet i landbruget bliver besværliggjort. At man også fra vismændenes side har været klar over det og også over den problematik, vi nu har i landbruget i kraft af de højere ejendomspriser, fremgik af vismandsrapporten fra 1972, der anbefalede højere ejendomsskatter for at tage højde for de højere landejendomspriser, man måtte forvente gennem EF-medlemskabet. Den vej er man jo ikke gået; tværtimod er man gået den stik modsatte vej med det kendte resultat.

Retsforbundet må derfor af disse grunde, og der kunne også nævnes andre, afvise dette forslag. Det glæder os da, at modtagelsen er endnu mere kølig, end den plejer at være. Også fremskridtspartiet gik klart imod dette forslag, og det glæder os. Jeg synes, at det forhold, at et parti som centrumdemokraterne er blandt de partier, som regeringen vil forhandle med om det, der hedder en rimelig beskatning af egentlige kapitalgevinster, i endnu højere grad måtte drive regeringen til at gå andre veje og søge andre flertal for at få gennemført noget virkelig tilbundsgående på dette område. Jeg tager da også økonomiministerens udtalelse i Ekstra Bladet forleden som udtryk for, at regeringen

nu er ved at være klar over, at der ingen vej er frem på dette område i samarbejde med et parti, der provokerer med et forslag som dette.

Bollmann (CD):

Som det er sagt, er det ikke første gang, dette forslag har været til behandling, og jeg skal ikke kunne love, at det er sidste gang. Men der er meget, der tyder på, at forslaget i øjeblikket er mere aktuelt end nogen sinde, efter at man har set virkningerne af 16. almindelige vurdering.

Jeg skal da også sige tak for den tilslutning fra visse af partierne, som trods alt er givet til forslaget.

Det har været fremført, at vort forslag om afvikling af grundskatterne kun er et udslag af vor parcelhuspolitik, og at det kun er til glæde for parcelhusejerne. Det er ikke rigtigt. For det første er grundskatterne en urimelighed over for landbrugserhvervet, der vel som det eneste erhverv beskattes af produktionsmidlerne. Der findes kommuner, der har fundet ud af det, og som har afskaffet de kommunale grundskatter. Der er ingen tvivl om, at hvis al den velvilje, som man fra mange sider siger er til stede over for landbruget, skal have nogen mening, er denne afskaffelse en af vejene.

Men også udlejningsejendommene er begyndt at mærke de stigende grundskatter ikke mindst her i Københavns kommune, hvor der ikke er begrænsning i den del, der svarer til de amtskommunale grundskatter. Jeg har eksempler på, at over halvdelen af huslejestigningen fra 1977 til 1978 hidhører fra stigning i grundskatterne. Forleden hørte vi også fra boligselskabernes organisation, at man rundt omkring inden for boligselskaberne nu føler grundskatterne som et større og større problem.

Vi har også flere gange påpeget, at særlig de ældre medborgere føler tyngden af grundskatterne, og selv om der som bekendt er mulighed for at låne til disse skatter, vil den eneste rimelige løsning efter vores opfattelse være at afskaffe dem.

Med hensyn til finansieringen skal jeg blot sige, at det klart er dokumenteret både gennem den såkaldte Århusundersøgelse og også i de svar, der blev givet ved sidste behandling i skatteudvalget, at en afskaffelse af

[Bollmann]

grundskatterne er til størst fordel for de mindre indtægter.

I øvrigt har vi med hensyn til finansieringen netop foreslået en afvikling over 15 år, så kommuner og amter ikke får problemerne på én gang.

Til de forskellige ordførere skal jeg blot bemærke, at det er interessant, at fremskridtspartiet på dette område støtter regeringen. Jeg skal også bemærke, at CD fortsat ikke tror på, at afgifter er med til at nedsætte priserne. Jeg håber, det vil være muligt efterhånden at få socialdemokratiet til at indse det fornuftige i forslaget, og efterhånden som man har set virkningerne slå igennem rundt omkring, går vi også ud fra, at det er sandsynligt eventuelt i forbindelse med en drøftelse af andre former for beskatning af boligen. Man må nemlig ikke glemme, at grundskatterne ikke er den eneste beskatning. Vi er som sagt enige i, at spørgsmålet hænger sammen med beskatningen i det hele taget, og det er måske også kun en teknisk fejl, at forslaget ikke kan behandles i skatteudvalget.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Et par af ordførerne har elskværdigt beskæftiget sig med et interview med mig, der blev offentliggjort i Ekstra Bladet i lørdags. Nu er det jo sådan med de fleste interviews, at de er længere end det, der når frem til bladets spalter, og derfor kan tingene blive sagt meget kortfattet, men den opmærksomme læser får alligevel ud af den offentliggjorte tekst, forhåbentlig da, hvad der er meningen.

Jeg skal derfor sige til hr. Grove, at han skal ikke glæde sig for tidligt, når han nu mener at kunne sige, at det er socialdemokratiets hensigt efter et veloverstået kommunvalg at fremsætte forslag om nogle gevaldige skatter på jorden.

På tilsvarende måde må jeg sige til fru Margit Hansen, at hun skal heller ikke glæde sig for tidligt. Jeg har ikke nogen konkrete meninger eller forslag på nuværende tidspunkt om, hvorledes man skal løse det meget vigtige problem, som jord- og ejendomsbeskatningen er. Det er i øvrigt min kollega skatteministerens område, og jeg er meget omhyggelig med ikke at blande mig i mine kollegers arbejdsfelter.

Det vil imidlertid fremgå af interviewet, at det problem, jeg beskæftigede mig med, og som jeg ikke tror at nogen kan komme uden om er et overordentlig centralt problem, er dette, at en meget væsentlig faktor i den inflationsudvikling, vi har i Danmark, er prisstigningerne på jord og fast ejendom. Jeg kan naturligvis ikke vide, hvor store de prisstigninger bliver i den kommende periode. Det kan man kun skønne over, men de skøn, man foretager, kan blive udgangspunktet for det, man til sin tid måtte kunne blive enige om her i folketinget skal gennemføres for at begrænse og bekæmpe denne selvstændige inflationsfaktor.

Stillet over for spørgsmålet, om jeg ikke med nogle tal kunne belyse, hvorledes problematikken var, nævnede jeg de stigninger, der var sket i vurderingen af fast ejendom mellem 15. og 16. almindelige vurdering, og heraf fremgår det – det er meget runde tal, jeg nævner – at omtrent halvdelen af den værdistigning, der er sket på jord og fast ejendom, ligger ud over den prisstigning, der er sket på forbrugsvareindeksen. Man kan sige, at den, der ejer fast ejendom, og som ønsker at skifte den ud med en anden, bør kunne sikre sig, at han på afhændelsestidspunktet har den samme realværdi af den investering, han har foretaget i en fast ejendom. Det vil sige, at man skal tage sit udgangspunkt i købesummen – i dette tilfælde tog jeg det i 15. almindelige vurdering – og sige, at dertil skal man lægge den prisstigning, som forbrugerpristallet har medført, dvs. en prisstigning i denne periode på ca. 50 pct. Men ud over denne prisstigning har der været tale om en prisstigning, også når man ser bort fra forbedringer på ejendommene, af størrelsesordenen, mener jeg, 125–130 mia kr. Man skal være klar over, at forrentningen af denne fiktive værdistigning bliver et omkostningselement, som er med til at drive pris- og omkostningsniveauet i vejret, og hvis man vil bekæmpe inflationen i Danmark, kommer man ikke uden om at tage fat på det problem. Man kan benægte dets eksistens, men hvis man erkender dets eksistens og føler et ansvar over for dette lands økonomiske udvikling, kan man ikke nægte at tage fat på det problem.

Jeg har ingen patentløsning på dette område. Det har jeg heller ikke givet udtryk for, men jeg har sagt, at vi er i gang i regeringen

[Økonomiministeren]

med overvejelser. Disse overvejelser må nødvendigvis hvile på så godt et grundlag, som vi kan skaffe. Det kan ikke hjælpe, at vi kommer til folketinget med et grundlag, som vi ikke selv har gennemarbejdet og gennemtænkt, og derfor svarer jeg på spørgsmålet om, hvornår man kan forvente at der kan komme et udspil fra regeringens side, at det regner jeg med kan komme inden sommer. Hvordan det kommer til at se ud, og hvad det kommer til at indeholde, skal jeg ikke kunne sige noget som helst om på nuværende tidspunkt, men hr. Grove kan jo utvivlsomt, når han nu igen læser teksten igennem – det er jeg nemlig sikker på at han gør – se, at de 100–130 mia kr. refererer til det, der er sket. Det, vi skal diskutere, er: hvorledes skal vi forholde os til de fremtidige værdistigninger? Ganske særligt understreger jeg – og det tror jeg også man gør klogt i at gøre sig klart – at hvis man vil have, at lønmodtagere og andre skal vise tilbageholdenhed i deres personlige indkomstdannelse, hvis man vil have, at de skal indtage en afdæmpet holdning i forhold til indkomststigninger, så kan man ikke give frit løb for prisstigningerne på jord og fast ejendom, dels fordi de kan udmøntes i det forbrug, som de andre bliver bedt om at holde igen på, dels fordi det driver inflationen yderligere frem, fordi det påvirker pris- og omkostningsniveauet.

De partier, der erkender, at der ligger et problem her, har sammen med os et fælles ansvar for at finde ud af, på hvilken måde dette problem kan løses nogenlunde rimeligt og retfærdigt i forhold til de enkelte befolkningsgrupper. Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i debatten.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Økonomiministeren siger, at der er sket en kolossal stigning på jord og fast ejendom. Jeg købte et hus i 1960 og betalte ca. 4 gange min løn på det tidspunkt. Min assistent købte hus sidste år og betalte 3 gange sin løn. Det tyder egentlig ikke på nogen kolossal prisstigning i forhold til lønstigningen. Når det kan være dyrere for ham at sidde i huset i dag, er det nok, fordi statsbeskatningen er blevet så meget større, at der er mindre tilbage af hans løn, end der var for mig i 1960.

Det kunne være, at ministeren skulle se på, om ikke vi kunne reducere beskatningen på det område.

Men jeg siger da i hvert fald tak, fordi økonomiministeren sagde i sit indlæg her, at man holder sig til de fremtidige værdivurderinger. Der var ikke noget med tilbagevirkning i det, der blev sagt nu, og vi må jo så gå ud fra, at det må blive fra den 16. almindelige vurdering, regeringen nu planlægger et eller andet. Det er da i hvert fald altid en ting at få fastslået det her i dag.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg skal gerne bekræfte, at de overvejelser, vi har med hensyn til dette meget omfattende problem, drejer sig om den fremtidige beskatning eller anden form for løsning af problemet omkring den selvstændige inflationsskilte, som prisstigningerne på jord og fast ejendom udgør.

Så vil jeg gerne sige til hr. Grove, at det er en lidt ejendommelig måde at argumentere på at sige: jeg købte et hus, og da betalte jeg 4 gange min løn; nu har min assistent – forstod jeg det var – købt et hus, og han betaler kun 3 gange sin løn. Hr. Grove kan dog ikke mene, at det er udtryk for noget typisk. Hvis hr. Grove mener det, vil jeg anbefale ham at læse Danmarks Statistik. Der findes endda særlige statistiske skrifter, der beskriver, hvordan det er gået med værdistigningen på de forskellige ejendomstyper i de forskellige dele af landet, hvordan det er gået med pristallet, hvordan det er gået med lønstigningerne, hvordan det er gået med indkomststigningerne, og så vil hr. Grove se, at prisstigningerne på jord og fast ejendom gennemsnitligt er løbet langt hurtigere end både prisstigningerne på varer i almindelighed og prisen på arbejdskraft. Derfor er det ingen argumentation at tage et enkelt eksempel frem. Jeg kunne komme med andre eksempler, der var himmelråbende i deres virkning.

Jeg anbefaler altså hr. Grove ikke at anvende den introspektive metode, når han skal udvikle sine politiske synspunkter og vurderinger, men at prøve på at se på de samfundsmæssige konsekvenser af det spørgsmåls behandling, som vi her drøfter.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

[Maisted]

Jeg synes selvfølgelig, det er interessant, at økonomiministeren rejser disse problemer i forbindelse med denne debat, og jeg er da glad for at høre, at regeringen ikke har lagt sig fast på nogen løsning, for spørgsmålet er jo: hvorfor søger passiv kapital over i spekulation i jord og fast ejendom? Det er selvfølgelig, fordi det er den bedste anbringelse. Man er altså ikke i stand til at drive et erhvervsliv herhjemme, der giver en fornuftig afkastning, og så søger kapitalen andre steder hen.

Men det rejser selvfølgelig også en række problemer, for når økonomiministeren tænker på at beskatte værdistigninger ud over den såkaldte inflation, så bliver der også tale om problemet stavnsbinding af almindelige mennesker, for det er ikke nok, at de blot får inflationsgevinsten for deres ejendom. Hvis de skal købe en anden ejendom, er de tvunget til at give betydeligt mere for den, når regnestykket skal passe.

Op med hensyn til samfundsskabte værdier er det også et spørgsmål, om det f. eks. var Danfoss, der skabte værdistigningen på Als, eller det var samfundet. Om det var Lego i Billund, der skabte værdierne, eller det var samfundet. Jeg personlig tror, at det er de store virksomheder, der har skabt disse ejendomsstigninger på grund af deres aktivitet og deres evne til at skabe en stor erhvervsvirksomhed. Det er betydelig mere vigtigt, at vi sørger for, at vi får et godt erhvervsliv, så at der er folk, der interesserer sig for at investere kapital dér fremfor en død investering i jord og fast ejendom.

(Kort bemærkning).

Karlskov Jensen (V):

Jeg har lyttet med interesse til de udtalelser, økonomiministeren fremsatte for et øjeblik siden, og jeg vil gerne spørge ham, om ikke han er klar over – det er han formentlig – at en hel del af den værdistigning, der har fundet udtryk i vurderingerne, 15. henholdsvis 16. vurdering, er et udslag af den rentestigning, der har fundet sted, det kurstab, der indregnes, idet vurderingerne jo sker på grundlag af normalt prioriterede ejendomme.

Dernæst vil jeg godt spørge, om ministeren mener, at vurderingerne i det hele taget i den form, som de har for øjeblikket, er så

sikre, at de er et egnet grundlag for en beskatning af den art, som ministeren ligesom antydede. Vi havde nok været bedre stillet i den henseende, om noget skulle gennemføres, hvis man havde gennemført venstres gentagne gange fremsatte forslag om kontantvurdering. Så har man i hvert fald et bedre grundlag for sammenligning.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror i hvert fald, at det allerede nu ikke vil være for meget at konstatere, at CD står ret ene med sine forslag og sine betragtninger om virkningerne af beskatningen af fast ejendom, både hvad angår princippet om, hvorvidt det er rimeligt eller urimeligt, og øjensynlig også vedrørende virkningerne. Jeg er enig i ministeriernes oplysninger. Det synes CD ikke at være f. eks. med hensyn til udlejningsejendomme. Selvfølgelig er det en fordel for alle lejere at få flyttet nogle af kommuneskatterne over på grundskatter. Det siger sig selv. En udlejningsejendom optager meget lidt jord i forhold til det antal mennesker, der bor der, og det er klart, at de alle sammen får gavn af nedsættelsen af indkomstskatten. Derfor er det en fordel for alle lejere i endnu højere grad, end det er for parcelhusejere.

Men jeg vil godt, når økonomiministeren nu alligevel skal herop igen, stille et enkelt spørgsmål: når vi nu må konstatere, at CD har en anden principiel opfattelse end, så vidt jeg kan skønne, alle vi andre – i hvert fald end regeringen og en række andre partier – og når de dertil ikke har forstået problemet, er det så egentlig fornuftigt, at vi fortsætter med i skatteudvalget at drøfte beskatning af fast ejendom med netop CD? Skulle vi ikke se at blive færdig med det – det er jo også snart fastelavn – sådan at vi kunne komme i gang med, som ministeren siger, virkelig at løse disse problemer, for de er jo inflationssskabende i sig selv.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Der er én ting, man kan sige her i det nye år: vi har en usandsynlig flink formand i formandssædet. Jeg begyndte at spekulere på, hvad det egentlig var, vi var ved at behandle her i dag, selv om tingene hænger

[Indenrigsministeren]

sammen. Formanden skal dog ikke lastes, fordi han er flink.

Det er næsten altid sådan, at ministeren gerne vil sige tak for tilslutningen. Jeg vil gerne sige en henrivende tak for afvisningen af forslaget, som er kommet fra CD.

Hr. Aksel Pedersen var inde på spørgsmålet om, hvad promillerne skulle være i 1978-79. Nu ved hr. Aksel Pedersen efterhånden nok, at vi regner med kalenderår og ikke med regnskabsår fremover, så det vil altså sige 1979. Det er noget, som vi i løbet af året skal drøfte, men sagen er jo, at vi har 13 promille i 1978 for amtskatterne, hvoraf de 2 for landbrugsejendommens vedkommende går til støtte for animalsk produktion.

Jeg kan ikke lade være med at gøre den bemærkning, når nu hr. Grove var inde på sin løn i forhold til anskaffelsesprisen på ejendommen, at hvis jeg anvendte den samme beregningsmetode, skulle mit hus koste 1,5 mill. kr., og det koster kun 450.000 kr. Jeg har altså fået det ret billigt.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på spørgsmålet om bedre regler for indefrysning for folkepensionister, den såkaldte lex Erhard. Det er jo sådan, at man i øjeblikket drøfter spørgsmålet om boligydelse for folkepensionister, og det ville nok være lidt utidigt at tage problemet op på nuværende tidspunkt, før vi kender indholdet af det forslag, som socialministeren på et eller andet tidspunkt vil fremsætte for folketingset.

Til hr. Bollmann, der var inde på, at man skulle afskaffe al kommunal grundskyld, må jeg sige, at når nogle kommuner har afskaffet kommunal grundskyld, giver det mig anledning til overvejelser, som er stik modsat dem, som CD gør sig til talsmand for, nemlig om vi i givet fald skal have en minimumspromille og så måske også drøfte en maksimumspromille. Jeg mener ikke, det andet er rimeligt. Grundskylden er en betaling for brug af det offentlige jord, og man kan ikke uden videre se på, at det betaler man ingenting for.

Freddy Madsen (DKP):

Når jeg tager ordet i denne debat, er det, fordi jeg glæder mig oprigtigt over økonomiministerens bemærkninger her i dag. Jeg havde den blandede fornøjelse for et års tid siden at diskutere nogle af de samme proble-

mer med økonomiministeren, og da bagateliserede han problemet og forklarede, at alt det med værdistigningerne på jord og fast ejendom spillede ikke den store rolle. Så vidt jeg husker, sagde han dengang noget om, at det var ca. 2 mia kr., der blev belånt, og til sidst i debatten blev vi vistnok enige om, da jeg havde sagt 15 mia kr. - det var vist også for lidt - at vi kunne mødes på halvvejen. Men nu hørte jeg det magtfulde indlæg, som økonomiministeren havde her i dag, om alle de problemer, som kommer ud af værdistigningerne på jord og fast ejendom, og det var jo ord til andet det, jeg sagde i den debat for et års tid siden. Men det skal økonomiministeren ikke høre noget ondt for, fordi det viser trods alt, at nok kan det somme tider synes ørkesløst at stå og forklare regeringen og socialdemokratiet ting og sager, men efterhånden er der alligevel noget, som dæmper, og som nu åbenbart er ved at lysne så meget, at økonomiministeren har den samme holdning til dette, som vi har. Det glæder os oprigtigt.

Nu har det været diskuteret i mange år, og efterhånden som det er trængt ind hos økonomiministeren og regeringen, kunne vi måske også begynde at tænke på at gøre noget ved det. Det er fjerde eller femte gang, vi har fremsat det eneste regulære forslag, der faktisk kan løse disse problemer, her i folketingset. Det ligger på nuværende tidspunkt i skatte- og afgiftsudvalget, så jeg synes ikke, at hverken økonomiministeren eller regeringen skal vente til efter sommerferien. Lad os dog nu rent ud sige til vælgerne, også før der skal være kommunevalg, at vi i fællesskab vil løse det problem, som er det mest brændende, og som folk ønsker at få løst. Det kunne gøres i al enkelhed ved, at socialdemokratiet i overensstemmelse med det, man her har sagt, og det, man har sagt, når vores forslag har været til behandling, gik ind i en seriøs drøftelse af vores forslag. Vi ser gerne på, om der skulle være tale om nogle tekniske ændringer i det. Vi kunne såmænd selv finde på at stille et par ændringsforslag til det til tydeliggørelse af det. Alt det har vi diskuteret tidligere, men det, der er sagen, er, at nu, hvor man har erkendt situationen, må man også gøre noget ved det, og det håber vi er konsekvensen af det, økonomiministeren her har sagt.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg vil naturligvis erkende, at der er en væsentlig sammenhæng imellem renteniveau og vurderinger. Jeg tror nok, at sammenhængen er begge veje. Jeg tror også, man skal være klar over, at med de værdistigninger, der er sket på jord og fast ejendom, betyder det et pres opad på renteniveauet i Danmark, og derfor bliver det en slags ond cirkel, kan man sige, der udvikler sig, og som det er så meget mere påkrævet at få sat en bremse for. Der er ikke tvivl om, at lidt tilbageholdenhed med hensyn til prisstigninger på jord og fast ejendom ville betyde en lettelse for vort renteniveau i Danmark.

Så vil jeg gerne sige til spørgsmålet om, hvorvidt man kan stole på det vurderingsgrundlag, man har, hvad enten det nu er 15. eller 16. almindelige vurdering, at der kan rettes indvendinger mod begge. Det er sikkert rigtigt, at der var en vis ikke ubetydelig geografisk skævhed ved 15. almindelige vurdering. Det er sikkert også rigtigt, at der skete en væsentlig opretning ved 16. almindelige vurdering, men det betyder jo, at for dem, der slap billigt, om jeg så må sige, ved 15. almindelige vurdering, bliver stigningen så meget større ved 16. almindelige vurdering.

Men grundlaget for vurderingerne er, det skal man jo ikke glemme, de faktiske handelspriser, og de faktiske handelspriser viser disse meget store stigninger. Hvis man tager stigningen fra 15. til 16. almindelige vurdering, var det omtrent en fordobling fra små 400 mia kr. værdi i jord og fast ejendom til et sted mellem 750 og 800 mia kr. Hvis det tempo fortsætter i de kommende 4 år, kommer vi ud i tilstande, som vi har meget vanskeligt ved at vurdere konsekvensen af. Derfor er det simpelt hen nødvendigt, at vi alle sammen forstår, at der skal sættes en bremse i, sådan at vi efterhånden kan få en afdæmpning af prisstigningerne, og det er jo det, vi er i gang med. Fra 1974 til 1977 har vi haft næsten en halvering; det vil efterhånden bringe en afdæmpning også af prisstigningerne på jord og fast ejendom, og det vil igen virke i retning af at afdæmpe prisstigningerne. Det er altså den onde cirkel, der skal brydes også på det felt. Den er hidtil kun blevet brudt ved den del af indkomstpolitikken, som altovervejende har omfattet lønmodtagerne.

Til det spørgsmål, hr. Bernhard Baunsgaard stillede, om ikke man skulle se at få afsluttet de drøftelser omkring skatteproblemerne, som jeg ved man fører med skatteministeren, skal jeg sige, at det skal jeg ikke blande mig i. Det er skatteministeren, der fører disse forhandlinger. Jeg deltager ikke i dem, men jeg skal da gerne meddele ham, at det et brændende ønske hos de radikale, at disse forhandlinger bliver afsluttet hurtigst muligt.

Endelig vil jeg til hr. Freddy Madsen sige, at nu skal man ikke lægge mere i ordene, end de indeholder. Jeg skal derfor heller ikke lægge mere i hr. Freddy Madsens ord, end de indeholder. Det, jeg advarede imod for et år siden, var at spille på den misforståelse hos folk – det gjorde hr. Freddy Madsen, jeg siger ikke bevidst – at man sidestiller formuestigninger med indkomst i deres virkning. Det er forrentningen af formuestigningen, man kan sidestille med indkomsten, og det er, hvor det drejer sig om jord og fast ejendom, den del af værdistigningen, som frigøres. Og den del, der frigøres, er en meget lille procentdel. Den er større, end jeg troede, det vil jeg gerne sige, for et år siden. Efter de seneste meddelelser, jeg har fået, er der sket en større frigørelse, end jeg regnede med for et år siden. Men deri ligger altså en vis udvidelse af købekraften, som ikke er tilsigtet, og som er med til at føre udviklingen i en forkert retning.

Jeg vil gerne sige til hr. Freddy Madsens inklination, at vi kender også det kommunistiske forslag. Det indeholder i og for sig ikke noget nyt, heller ikke i retning af, at det ikke kan samle et flertal i dette ting. Men det, der er afgørende, er, at ligesom man må indstille sig på, at man ikke kan føre en politik på et begrænset område af den økonomiske politik, men er nødt til at se den økonomiske politik som et samlet hele, må regeringen sikre sig, at en samlet økonomisk politik har det samme flertal bag sig for at kunne gennemføres, for at kunne holde, for at vække tillid. Hr. Freddy Madsens bemærkninger – nu skal jeg heller ikke overvurdere dem – pegede i retning af, at hr. Freddy Madsen var villig til at gå ind for en virkelig fornuftig, konsekvent gennemført indkomstpolitik omfattende alle indkomstgrupper, også lønmodtagerne. Hvis det er erkendelsen, så hilser jeg den velkommen.

[Fjerde næstformand]

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Er der flere, der ønsker ordet om forslaget til folketingsbeslutning, udelukkende om forslaget?

(Kort bemærkning).

Aksel Pedersen (V):

Som også jeg kan forstå at vor høje formand er ved at se, bevæger det her sig meget langt omkring. Jeg vil nøje holde mig til forslaget og slet ikke blande mig i, om de radikale og centrum-demokraterne kan skubbe hinanden af reden, eller hvordan de nu vil gøre under de kommende forhandlinger. Jeg vil blot spørge: når jeg nu holder mig til indkomståret 1978, må jeg så få at vide, hvilken promise man arbejder med? For indenrigsministeren undlod at svare på det. Indenrigsministeren sagde, at det var 13 promise i det sidste år, og så kom vi egentlig ikke længere.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

Hr. Bollmanns bemærkninger til fremskridtspartiet om, at vi skulle støtte socialdemokratiet, er udtryk for en fejlslutning. Han siger, at fordi vi ikke støtter centrum-demokraterne, støtter vi socialdemokratiet. Men det, jeg gjorde opmærksom på, var, at der var et beløb på 3,8 mia kr., som man ville forøge indkomstskatten med, og det kunne vi ikke rigtig være med til. Jeg efterlyste også hos centrum-demokraterne, hvor man havde tænkt sig at foreslå nogle offentlige besparelser af den størrelse, så der i det mindste var balance. Men det kan man altså ikke få noget svar på.

Jeg er langt fra enig med indenrigsministeren i, at man nu skulle til at have kommunerne til at tvangsudskrive en eller anden form for promise; så langt går mit samtykke ikke. Det, det drejer sig om, er nogle bemærkninger, indenrigsministeren kom med, og som jeg var fuldt enig i.

Vi kan altså ikke støtte forslaget på de præmisser, der her er lagt frem, men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke vil fastholde en rimelig beskatning af grundværdierne; det har vi tidligere været med til at arbejde for.

(Kort bemærkning).

Freddy Madsen (DKP):

Jeg bliver nødt til at gøre nogle enkelte bemærkninger til økonomiministeren. For det første med hensyn til den argumentation, som han nu så dygtigt og så rigtigt fører frem omkring stigningerne i jord og fast ejendom. Ja men det var jo ord til andet det, jeg sagde for et år siden. Jeg har ikke påstået, at det var formuestigningerne, vi talte om. Vi talte om det, som kunne frigøres, og det var jo netop på det område, vi havde striden om, hvorvidt det nu var lidt eller meget. Jeg glæder mig over, at økonomiministeren nu er blevet enig med mig i, at det faktisk var, hvad jeg sagde dengang.

Men den anden side af sagen: det er da rigtigt, at det er en inklination. Vi vil gerne være med til at føre en fornuftig politik på de områder, som økonomiministeren her har omtalt, men det, der er sket, er jo, at regeringen sammen med de borgerlige har gennemført indkomstpoltikken, som udelukkende rammer lønarbejderne. Og det, som vi nu siger, er: lad os i det mindste få en lovgivning, som sikrer, at en række af de andre grupper bliver inddraget og først og fremmest spekulationen i jord og fast ejendom...

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg henstiller, at vi nu koncentrerer os om forslaget.

Freddy Madsen (DKP):

Det indebærer, at vi må videreføre denne diskussion ved en anden lejlighed, men de begivenheder, som har været udspillet, har jo tydeligt vist, at mulighederne er til stede.

(Kort bemærkning).

Bollmann (CD):

Hr. Bernhard Baunsgaard mente, at CD stod ret alene med forslaget. Så vidt jeg kunne registrere, havde dog både venstre og det konservative folkeparti en vis sympati for forslaget.

Med hensyn til drøftelserne i skatteudvalget synes jeg også, man skulle gemme dem dér og ikke føre forhandlinger her i salen.

Indenrigsministeren var inde på spørgsmålet om de kommuner, der havde droppet

[Bollmann]

grundskatterne, og dertil vil jeg da sige, at efter den kommentar, indenrigsministeren kom med, må jeg have misforstået et eller andet i det svar, jeg fik i efteråret på et spørgsmål om, hvorvidt man havde presset kommunerne til at forhøje grundskatterne eller holde dem på det samme niveau som tidligere.

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Og så er det indenrigsministeren til afrunding.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Tak, hr. formand!

Må jeg sige til hr. Aksel Pedersen, der bør lytte opmærksomt efter ligesom eleverne i skoleklassen, at jeg sagde, at for 1978 var det 13 promille, hvoraf 2 promille for landbrugs vedkommende skulle gives som støtte til animalsk produktion. Jeg gentager, at det er for 1978. Det, det drejer sig om, er 1979, og det er det, man skal tale om i løbet af året.

Må jeg sige til hr. Bollmann, at jeg har tidligere sagt, og jeg vil gentage, at det giver mig anledning til at overveje, om ikke vi bør indføre en minimumsgrænse for grundskyld, og så bliver man naturligvis også nødt til at lave en maksimumsgrænse, for det kan ikke været rimeligt, at nogen kører på frihjul. Det var det, jeg sagde, og det gentager jeg.

(Kort bemærkning).

Aksel Pedersen (V):

Jeg beder indenrigsministeren gentage promillen for 1979. Jeg hører meget dårligt, og det smuttede for mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-
tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om erhvervsdynamiske foranstaltninger [af Niels Helveg Petersen (RV), Palle Simonsen (KF) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 31. Fremsat 15/11 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Det forslag, som her er fremsat, er jo udsprunget af de drøftelser, der førte frem til augustforliget. Herunder fremdrog såvel det radikale venstre som det konservative folkeparti ønsket om, at man ud over de foranstaltninger til ophjælpning af erhvervslivet, som lå i forbedrede og ændrede afskrivningsregler, også fik gennemført foranstaltninger, som kunne komme de virksomheder til hjælp, der i særlig grad var arbejdskraftforbrugende, og man forestillede sig – sådan opfattede jeg det i hvert fald – at man skulle lave en slags parallelafskrivning for de virksomheder, der forøgede ansættelsen af arbejdskraft.

Jeg vil gerne sige om dette specielle forslag, at det tror vi ikke i regeringen er hensigtsmæssigt, og det mener vi ikke bør gennemføres, thi forholdet er jo det, at den investering, der sker i arbejdskraft, bliver afskrevet 100 pct. Den lønudbetaling, der finder sted, er fuldstændig fradragsberettiget som en del af virksomhedens udgifter. Det, der altså skulle være tale om, var, at man gennemførte en afskrivning ud over de 100 pct. Det kan man gøre, hvis man mener, det er hensigtsmæssigt at vælge den form, ellers kan man vælge en anden form.

Vi tror ikke på, at afskrivningsformen er hensigtsmæssig, for den vil komme til at ramme meget tilfældigt imellem selskaber og enkeltmandsfirmaer, og den vil for enkeltmandsfirmaers vedkommende komme til at ramme meget forskelligt, alt efter hvorledes den pågældende indehavers indtægt er. Det, der er indholdet i en sådan tanke, er, at man under afskrivningsformen vil yde et tilskud til virksomhederne, og da er vi af den opfattelse, at skal man gå den vej, skal det være den klare tilskudsvej.